

Parnasszus mozgó.

Mozgatja : Igric.

Hegedüs Gyulánéhoz, a csodaszép művésznőhöz, akiért a Lipótváros aprajagya, de különösen a nagya rajong, beállítottam. Mint szemfüles és kezdetleges riporter pont az öltözőjébe és pont akkor,

HEGEDÜS GYULÁNÉ, a Vigaszínház tagja

amidőn az elnevezéshez hűen vetkőződni kezdett. Egy diadalmas szereplés után történt, a művésznő kissé bizalmatlanul fogadott, majd beszélgetni kezdtünk. Ügyetlenséget ügyetlenségre halmoztam és amikor a művésznő csodás és a mi színésznői világunkban páratlan lábait egymásra vetette, akkor én megkérdeztem, hogy miért teszi ezt.

„Hjah, kedves Igric, ki mint vet, úgy arat.”

És ebben igaza volt. A nagy művésznő jól vetett, olyannyira, hogy kartársnőinek csak az irigykedés marad hátra, amit ha akarnak, learathatnak. És amint mi a művésznőinket ismerjük, aratni is fognak.

Várnai Sándorral, a Népopera jeles és fiatal tagjával történt meg az eset. Egy amerikai operatroszt direktora jött Pestre, direkt azzal a szándékkal, hogy Várnait magával viszi. A direktor napokig csavargott Várnaival, végre elutazása előtt, megkérte, hogy énekelne valamit, mielőtt a szerződést megkötnék. Hát mit? Most következett a párbeszéd.

„Például Tannhäuserből az Esti dalt?”

VÁRNAI SÁNDOR, a Népopera tagja

„Magyarország fumigálja Wagnert.”
„Hát akkor valamit az olasz romantikusokból. Puccini, Mascagni, talán Verdi.”
„Mit nekünk a talliánok.”

„Talán Debussy, Strauss vagy Saint Saëns?”
„Ugyan kérem, a Népoperában valódi hamisítatlan zene járja. Lehár, Strauss és a hazai zeneszerzők: Zerkovitz, Weiner dr.”

Azt meg kell említeni még, hogy a derék amerikai direktor pesti tartózkodását meghosszabbította, hogy végre valódi, hamisítatlan zenét halljon, amiben bizony — mi jól tudjuk — Wagnertől és az olaszoktól kezdve a sziú-kiú indiánok áriájáig minden benne van. No de legalább hazakergettük az amerikaiit.

